

Lejlighed eller ikke. Men hvis det ærede Medlem vil have et tydeligt Indtryk af Forskellen, beder jeg ham tænke sig følgende forskellige Muligheder. Den ene Mulighed er, at efter en Kamp mellem mindre Flaadeafdelinger havarede Skibe søge ind i en dansk Havn og der paa det ene eller andet Punkt overtræde de Forpligtelser, de ifølge Neutralitetsreglerne have. Den anden Mulighed er denne, at det tyske Riges Regering afsender mod Sjælland en Hærstyrke paa 2 Gange 20,000 Mand, som Generalstaben et Sted regner med, eller paa 60—70,000 Mand, som den et andet Sted regner med. Hvis Tyskland gør dette, er det ikke en mindre Neutralitetskrænkelse — jeg tror, at det ærede Medlem ikke vil være i Tvivl om, at det hører til de større Neutralitetskrænkelser. Og disse større Neutralitetskrænkelser ere i Virkeligheden ensbetydende med Krig. Hvis man hævder, at vi have en Forpligtelse til at optage Kampen overfor et saadant Angreb, hævder man derved i Virkeligheden, at Danmark har ikke blot en Neutralitetspligt, men en Forsvarspligt, der er ensbetydende med en Krigspligt.

Det er der, vi sætte et Skel. Vi have sagt, at overfor en mindre Neutralitetskrænkelse er der Mulighed for, at vi kunne udrette noget med de Stridskræfter, som Danmark raader over. Overfor det samlede storstilede Angreb fra en Stormagts Side mægte de Kræfter, som det danske Folk kan stille til Raadighed for sin Hærlædelse, i Virkeligheden intet, og derfor ville vi ikke give den danske Hær den uoverkommelige og uløselige Opgave, da det kun kan føre til Nederlag, hvis den prøver paa at løse den. Dette Skel, som vi drage her, er i Virkeligheden det samme Skel, som i en noget anden Sammenhæng er draget af et Medlem af det høje Lands ting, et Medlem, som baade det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) og det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) sikkert sætte meget højt — jeg tænker paa Professor Matzen. Denne har netop skarpt og tydeligt skelnet mellem den mindre Neutralitetskrænkelse og det virkelige Angreb, som er ensbetydende med Krig. Det, vi fra vor Side hævde, er da dette, at vi ikke skulle indrette vor Hær paa at kunne optage Kampen mod et saadant virkeligt Angreb.

Det har været sagt, blandt andet af den højtærede Førsteminister, at denne Opfattelse var en ny Opfattelse. Deri har den højtærede Minister ikke Ret. Det er en Opfattelse af den danske Hærs og

Flaades Opgave, der har været fremført Gang paa Gang fra Venstres Side. Under Forhandlingerne i denne Sal i Samlingen 1890—91 udtalte Hørup derom dette: „Jeg har sagt, at vort Militærvæsens Bestemmelse er at konstatere vor Neutralitet og i visse Tilfælde at hævde den — ved disse visse Tilfælde tænker jeg paa de Tilfælde, hvor den ikke for Alvor angribes“. Altsaa, det er kun Smaating, der er Tale om. Denne samme Opfattelse har adskillige Gange faaet Udtryk i Udtalelser af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i de Aar, da han stod som Ordfører for Oppositionen i denne Sal overfor Højreministerierne, og jeg tilstaar, at det har været mit bestemte Indtryk, at den nuværende højtærede Førsteminister har næret netop denne samme Opfattelse af Danmarks Neutralitetspligt indtil det Øjeblik, da denne mirakuløse Omvendelse foregik, som saa højtideligt forkyndtes i denne Sal den 12. Februar dette Aar.

Man har bestridt vor Berettigelse til at nære denne Opfattelse, men man har opgivet at bestride denne Berettigelse ud fra selve Haageraftalerne. Da den højtærede Førsteminister i Vinter havde Ordet her i Salen, erkendte han, at Haageraftalernes 52 Paragraffer handle netop om de mindre Krænkelser, og at der ikke i selve disse Paragraffers Ord er indbefattet nogen saadan Forsvarspligt eller Krigspligt, som han paastaar Danmark har, og saa vidt jeg forstod det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov), deler han ogsaa denne Opfattelse.

Derimod har man sagt, at medens det ikke indholdes i selve Haageraftalerne, indeholdes det i ældre folkeretlige Forfatters Udtalelser. Den højtærede Forsvarsminister har navnlig stærkt fremdraget dette. Det er mig umuligt at se rettere, end at han ogsaa paa dette Punkt svæver i en Vildfarelse. Hvis man vil se paa, hvorledes Folkeretslærerne have behandlet dette Spørgsmaal, vil man finde det fremstillet efter samme System i næsten alle de mangfoldige større folkeretlige Værker. De begynde som Regel med at sige, at til at være neutral hører der visse Forpligtelser, og saa udvikle de disse Forpligtelser. Hvad ere disse Forpligtelser da? Ja, Punkt for Punkt ville De se dem gennemgaa netop den Art af Smaating, som man beskæftiger sig med i Haageraftalerne. Ja, Smaating er et stærkt Udtryk, men i alt Fald Ting, som ikke paa nogen Maade falde ind under den Forsvars- og Krigspligt, som den højtærede Førsteminister